

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 21. Petrus Aillius Avenione agit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

Petrus Aillius Avenione agit.

Episcopus Cameracensis Petrus Aillius sub Majum Parisios reversus negotii Romæ, ac in Germania gesti rationem reddiderat in conventu, in quo recusatio obedientiæ statuta fuerat. Deinde placuit eundem Episcopum, & Joannem Maingrium Bucicaltum Castrorum Præfectum primarium una cum copiis mitti Avenionem ad Benedictum pacto vel aliter inducendum, ut dignitatem summam deponeret. Postquam Lugdunum advennerant; Bucicaltus ibi hærebat, donec acciperet nuncium ab Aillio, qui Avenionem petebat prior.

*Froiss. 1. 4.
c. 97.*

Eo delatus Benedictum perhonorifice salutabat, non tamen perinde, ac veneratus esset Papam toto ab orbe agnatum. Exponebat se missum ab Imperatore, ac Rege Franciæ, quos inter convenisset, utrique Papæ abeundum esse a munere. Tum ille mutato vultu, & contenta voce: Multa feci pro Ecclesia: rite sum electus: & modo cedam? Id vero, quamdiu vivam, non fiet. Meum nomen, & pontificatum ad mortem usque servabo: nec me submittam Gallorum Regi: hoc per te sciat, volo.

L1 5

Sub

Sæcul. XIV.
A. C. 1398.

Sub hæc Episcopus: Domine, Cardinales adhibe in consilium! Aliter si sentiunt, haud potes solus obsistere viribus Regis Franciæ, ac Imperatoris. Tunc accedebant Cardinales duo Benedicti clientes; ad quem conversi, Sancte Pater! aiebant, Episcopus recte loquitur: sequere consilium ejus: sic oramus. Consensit ille tandem. Ita finito colloquio Episcopus diversorium repetiit suum: neque Cardinalium quenquam adiit.

Postridie mane sonabat æs campanum senatus habendi signum: & Cardinales, qui erant Avenione, coibant cuncti, quos sequebatur Episcopus Cameracensis. Postquam Latine, fuseque proposuerat sui causam itineris, rogabatur, ut se submoveret interea, dum iniretur consilium. Deliberatio fuit longissima: & quidam censebant rem oppido duram fore, si factum pro infecto haberent, seu Papam, quem elegissent, destituerent. At Cardinalis Ambianensis, o Domini, aiebat, velimus, nolimus, Regi Galliæ, ac Imperatori, quia conjuncti sunt, pareamus oportet: nec enim vivere sine illis possumus. Imperatorem nobis conciliaremus forsitan, si Rex Franciæ a nobis staret. Sed obedire nos jubet, alioquin beneficiorum fructibus privandos. Multi sentiebant idem, ac Benedictum, ut explicaret se, urgebant. Reposuit: Cupio Ecclesiæ

clesiæ concordiam; multamque huic **Sæcul. XIV.**
 operam dedi. At quia Papam me vo- **A. C. 1298.**
 luit Deus, ac vos elegistis; dum vivam,
 manebo, qui sum, nec ullius hominis, aut
 rei causa mutabo animum. Cardinales
 tum surgebant discordes, & abibant, ple-
 rique infalutato Papa suo.

Tam parum inter eos convenire vi-
 dens Episcopus cum introisset in con-
 clave senatus ad Benedictum, Domine,
 inquiebat, habuisti consilium: redde re-
 sponsum mihi, ut redeam viam meam!
 Is adhuc ardens iracundia pergebat ea-
 dem dicere, nempe se Papam legitimum
 esse, ac permanere velle, etiamsi morere-
 tur ex tædio. Tum addebat: Filius
 meus Rex Franciæ hactenus mihi vi-
 sus vere Catholicus nuper admodum
 falli se passus est: at subibit eum pœ-
 nitentia. Adhibeat consilium, nihil-
 que suscipiat, quod conscientiam tur-
 bet! Relicto postea suggestu cubicu-
 lum adibat suum. Episcopus in suo
 diversorio frugaliter pransus conscenso
 equo Villam Novam, & inde Balneo-
 lum in Francia situm venit. Cum ibi
 pernoctasset, Portum S. Andreæ novem
 leucis Avenione distantem petiit; quia
 Bucicaltum illuc advenisse audierat.

f. 98.